

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **R.S.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2025 r.,
wystąpienia Sądu Okręgowego w Radomiu zawartego w postanowieniu z dnia 10
września 2025 r., sygn. akt II K 108/25,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę oskarżonego R.S. do rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w Kielcach.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 września 2025 r., sygn. akt II K 108/25, Sąd Okręgowy w Radomiu, w trybie art. 37 § 1 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy oskarżonego R.S., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu wystąpienia podniesiono m.in., że oskarżonemu, jako Prezesowi Zarządu Spółki X. S.A. w R., zarzucono popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz z art. 586 k.s.h. Wskazana firma była [...] inwestycji w postaci budowy [...] Sądu Okręgowego w Radomiu, zaś „oskarżony był honorowym gościem na uroczystości oficjalnego otwarcia tegoż [...], w sposób

szczególny witany przez Prezesów Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w Radomiu oraz Dyrektora Sądu Okręgowego w Radomiu, w obecności przedstawicieli władz miasta, przedstawicieli wielu instytucji państwowych i samorządowych oraz Prezesa i Dyrektora Sądu Apelacyjnego w Lublinie, prezesów sądów rejonowych w okręgu radomskim, a także sędziów i pracowników tut. Sądu, przedstawicieli prasy i telewizji”. W ocenie Sądu Okręgowego, w tych okolicznościach dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby przekazać przedmiotową sprawę innemu sądowi różnorzędnemu, tym bardziej, że inną sprawę ww. oskarżonego Sąd Najwyższy, postanowieniem z 25 września 2024 r. (II KO 90/24), przekazał już, w tym trybie, do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kielcach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w Radomiu zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie od dawna wskazuje się, że dobro wymiaru sprawiedliwości, które w świetle art. 37 § 1 k.p.k. uzasadnia przekazanie sprawy innemu niż miejscowo właściwy sądowi, oznacza także potrzebę eliminowania wszelkich - istniejących choćby tylko w odbiorze społecznym, nawet mylnie - sugestii mogących rzutować na obiektywizm orzekania (zob. postanowienia SN: z 1 czerwca 2006 r., V KO 46/06; z 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z 17 maja 2006 r., II KO 27/06; z 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07).

W realiach niniejszej sprawy sytuacja taka, w ocenie Sądu Najwyższego, zachodzi. Uznać bowiem trzeba, że pozostawienie sprawy karnej R.S. w Sądzie właściwym, w świetle przywołanych w obszernym wystąpieniu Sądu Okręgowego w Radomiu przesłanek, związanych z osobą oskarżonego, który jest osobą znaną orzekającym w tym Sądzie sędziom, nie sprzyjałoby realizacji istotnego, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości celu, jakim jest potrzeba ukształtowania, w odbiorze społecznym, i to niezależnie od sposobu rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu, przekonania co do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania przedmiotowej sprawy. Zresztą podobna konstatacja płynie też, z przywołanego we wniosku, wcześniejszego postanowienia SN z 25 września 2024 r. (II KO 90/24).

Mając zatem na uwadze zaprezentowane wyżej względy, dla dobra wymiaru sprawiedliwości sprawę przekazano innemu sądowi różnorzędnemu - Sądowi

Okręgowemu w Kielcach, położonemu relatywnie blisko Sądu wnioskującego, ale poza obszarem apelacji lubelskiej, co winno zapewnić gwarancję obiektywności prowadzonego postępowania.

SSN Stanisław Stankiewicz

[WB]

[a.!]